

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew čě!

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihcizisčezetni w Budyšinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

3. njedžela adventa.

Kol. 1, 12—15.

Pawoł, jaty w Romje, napomina šwoju wošadu k džakej pschecziwo Bohu. Kač nusne je tole napominanje, hdyž my šrijedža w šwěcze tak lohko tuteje nascheje pschibłuschnosče sabwamy — šo džakowacž — a to najbóle Bohu šo džakowacž ša jeho lubosč a dobrotu. Duž šlyšcmy to adventske napominanje:

Lubi šchesczijenjo, budžcze š wutrobu temu šnjesej džakowni ša wumóženje!

Wón je naš

1. wutorhnył š mozy čžemnosče,
2. pschestajil do kralestwa šhryštufoweho,
3. hódnyč čžinił k herbštwu šwjatnyč w šwětle.

1. Přjedy hač šo Šbóžnik narodži, šhodžachu ludžo w čžemnosčzi. Čžemnosčž běšče jich pschibóžštwu a mašane jich šhodženje. Šelhařnosčž, šebicžnosčž, nahrabnosčž, njeczistosčž bydlachu w čžłowškej wutrobje. Tak je hišcže dženska mješ pohanami. Čžineša mori se šymnej křwju šwoje džěcžo, hdyž šo jemu njecha to džěcžo dale žiwicž. Wóžna š Čžineškej je nam pošasała, tak njeczłowšy šu pohanjo. To nam pschezo šašo mišionarojo powjedaja, šo šu njewobročženi w žalóšnej žadosčžiwosčzi a w pschitwěrach živi. Wjete šěpje pak njese, hdyž pohanštwu mješ nami hlówu šběha — hdyž šnježa: šelhařštwu a jebanštwu, njewěra a pschitwěra. Čžemnosčž šo wopošajuje jako móž. Šchtož hřěč čžini, je hřěča wotročž. Šaduch kradnjenje

njewoštaji, lichomnik niz jebanje. Šřěč šyčž pschezo twjerdšcho šacžahuje. Žalóšna je móž hřěča. Duž džakujmy šo Bohu, šo je naš wumohł š mozy čžemnosčže, kotraž naš wobkřježi. šhryštuf je naš šnjesež.

2. My šmy wutorhnyeni š mozy čžemnosčže a pschestajeni do kralestwa šwětkla, se šatanoweje mozy do šhryštufownyč rukow. Šklóncžto hnady nam š njebjesež šwěczi. My šnajemy pucž k Bohu a špytamy jón w Božej mozy šhodžicž. My šmy Bože džěczi; šhryštuf tón přeni narodženy a my čži po nim narodženi, kotřiz jemu šlužimy. Čžeho dla pak je Bóh tak hnady na naš pohladat? Dolež mamy to wumóženje psches šhryštufowu křej. Křej njewinowateho wuwinowa winowatyč. Wšitke nasche wopory na čžafu, pjenješach, šebicžnosčzi šu njedošahaze, Boha šjednacž. Ale hdyž mamy wodacže hřěchow, je pschezo hišcže nusne, wojowacž pschecziwo čžělu a křwi, pschecziwo šwětej a čžertej a šašo w šwjatym šakramencze wodacže dostawacž. šhryštuf je pschi tym naš šchiklad. Wón je šnamjo Boha. Bohanjó nejšku šwojich pschibohow wohladali, šchesczijenjo pak Boha w šesufu. Šeho šłowa a šutki nam praja: To nejšku čžłowške, ale bójške šutki. Šeho šhodženje je w njebjeseč. Duž džimy ša nim. Džakujmy šo jemu, šo móžemy w jeho kraleštwje pod nim živi byčž.

3. šhryštuf je naš hódnyč čžinił k njebjesšemu herbštwu. Přjedy běchmy njehódni; pschetož šchtož šo wot čžěla je narodžilo, to je čžělo. šhryštuf ščini naš hódnyč, dolež naš draštu šwojeje prawdosčže w šwjatej šchcženizy woblecze. Šchto čže mi njebjesež rubicž, kotřez

je mi Jezuſ dal? Kaſ wjeſeli budžemy, hdyž budžemy
horkach wote wſcheho hrěcha a bėdženja zyle ſwobodni,
hdžež žane pſcheměnjenje wjazy njeje ſwětloſcže a cžemnoſcže,
hdžež naſ wěcžne ſwětlo wobdawa. Džakujmy ſo Bohu
ſa jeho luboſcž, ſo je naſ pſches Khrystuſa hódnych cžinił
t herbſtwu ſwjatych w ſwětłe! Hamjeń.

Adventski džak.

(Kol. 1, 12—14.)

D luboſcž pſche wſchu měru,
Kaſ cži doſcž džaka dam
Sa wſchitku wótžnu ſwěru,
Kiž wſchědnje wužiwam?
Ty na mnje wuſpuijeſch
Koh ſwojich dobrotom,
Mje kitaſch, pſchewodžujjeſch
Pſches ſlužbu jandželow.

Měj džak, ſo wutorhujeny
Buch ſ putow cžemnoſcže,
Pſches Khrysta wumoženy,
Eſym w jeho kraleftwje;
Wón ſa mnje w ſmjercži pobu,
Krej ſwoju pſchelal je,
S tym žiwjenje mi doby
A hrěchow woadacže.

Duž cžini Wótž, ſo hódny
Eſym herbſtwa we ſwětłe,
Hdyž jako nowo-ródny
Mětk ſwjecžu žiwjenje;
Mi prawdoſcž Khrystuſowa
Ze hrěchow pſchitrycže
A moja draſta nowa,
Kiž hnadu rukuje.

Mětk ſym ja džěcžo Bože,
Mam Wótža we njeju!
D hdže je wjeſcže ſbože
Sow w ſwěcže ſa duſchu?
Mi kčěje Boža hnada
We mojim Ebbžniku,
Duž troſchtnje duſcha hlada
Mětk t njeju ſ dowěru.

Mjech, Wótče dobrocžiwny,
Sa tajke ſmilenje
Eſym pod tobu nětk žiwny
We twojim kraleftwje;
So ſlužu tebi jeno,
Mohl ſo cži ſpodobacž
A ſwjecžicž tvoje mjeno,
Chžyl Ducha móž mi dacž.

Sa ſwoje wobhydjenje
Wſmi moju wutrobu,
Sa wudebil ju rjenje
Eſym ſ wěru, pokutu;
Tu luboſcž t tebi hrěje,
Cži wrota wotanka,
W njej džaka ržža kčěje
Sa hnadu pſches Khrysta.

Duž pój, adventſki kralo,
Ty luboſcž njebjeska!
Hlej, džakny wopor palo
Cže wita wutroba;
Eſlyſch we njej: „hoſianna!“
Hlej, hotowa je cžěr;
Duž pſchindž ſe ſwojim manna,
Mi daj ſwój ſbžny měr!

K. A. Fiedlef.

Hodownaj wobraſaj.

I.

Kaſcže ſerja ſthadžeja — kołowołoko je ſwjatocžna cžiſchina.
Esněh blyſchcži a ſwětli ſo na ſchěrokim polu, wulke lodowe trubny
wiſajaja ſe ſchtomow a wot tſěchow a tam a ſem ſlětuja ſněhowe
mjetele t ſemi. Hižom ſthadžeja hwěſdžicžki na njeju a ſhladuja
pohonjejo na mlodoſtneho pučžowarja, kiž ſamlutki pſches hluboki
ſněh krocži. Sda ſo, ſo je ſpróžny a ſo ſ daloka ſem pſchithadža
a tola je widžecž, ſo je ſbožowny, haj, huſto poſmėwkuje ſo jeho rt.
A wěſcže ſmė tež wjeſelny bycž; dolhe lěta pučžowawſchi wrócži ſo
do domiſny, t ſchědžiwymaj ſtarſchimaj, kotrejuž tał nutrnje lubuje.
Ach, kaſ ſo wjeſeli, ſo móže runje Boži wjecžor t nimaj ſaſtupicž
a ſebje ſameho jako Božodžěſcžowy dar pſchijnjeſcž. Těho dla
ſhwata tał ſmužity dale a ſhladuje wſchón njeſcžerpnny do teho
kónza, hdžež jeho narodna wjeſka leži; hižom w myſlach widži
wótžny domcžt je ſahrodku, w kotrejž je jako džěcžo wjeſele hrał,
wulki trawnik we wſny, hdžež je ſwoje najrjenſcže lěta pſchěžiwil,
žyrkwičžku a ſchulu, a ſ kónz wſny pſchi bórbotatej rěcžny mlyń,
hdžež jeho najlubſcha towarſchka t mlodych lět bydli.

Tu dobywaja ſo jaſne ſynki ſwonow t jeho wuſchomaj, kaſ
rjenje klineža wone po cžichej nožy, kaſ radoſtnje jimaja wone jeho
wutrobu! To ſu ſwonny jeho domiſny; klineža runje tał ſwjatocžnje,
kaž tehdom rano, hdyž wón wótžny dom wopuſchcži, ſo by ſchol
do dalokěho ſwěta; tehdom bė to poſlednje Božemje, džemka přenje
witanje. S cžicha ſchepa modlitwu, kaž tehdom. — A hlej,
tu leži wjeſka je ſwojimi bělymi tſěſchkami; na wſny je wſcho
próſdne, durje ſu jeſawjerane a je ſchědžiwymi wołkami ſyboli ſo
cžerwjenkojte ſwětlo. Kaſ puſkota mlodemu pučžowarjej wutroba
t radoſcžu a t wočakowanjom, ſhwata po pučžu a tſchepotajo ſteji
pſchěd ſtarſchiſkim domom — hižom pſchima ſo ručžnižy, tu roſ-
myſli ſebi a ſtupi do wołnjeſchka, ſo by najprjedy pſches nje po-
hladał do dawno žadneho domicžka!

Tam w kucžiku ſa wulkimi kachlemi kėdži jeho macžerka,
pſchi ſebi ma kołwrot, kiž pał je dawno ſchwórcžecž pſchetał, na
kline ma knihi, w kotrychž je runje cžitala. Haj, to je jeho luba
macžerka; cžaſ wſchał njeje ju zyle njeſranjenu woſtajil; wloſny ſu
ſchědžiwne; poſtawa je naſhilena — ale to je hiſchcže toſame lube
woblicžo, to ſteji teji ſamej wóčžny połnej luboſcže a miloſcže, kiž bėſchtej
tał huſto na ſyna ſhladowaloj, kiž bėſchtej jeho hladałoj w ſhoro-
ſcži, ſo na njeho poſmėwkołoj pſchi wjeſelej hrě, kotrejž ſylſo-
waſchtej a ſo modlo t njeju ſhladowaſchtej, hdyž ſo wón wot-
kałeſcže, a pódla njeje, do derje ſnateho ſtoła ſlehnjeny, kėdži nan,
pſchězo hiſchcže ſylny a njeſlemjeny wot ſtaroſcžow žiwjenja; wón
ſkhiła ſo runje t ſwěrneji towarſchnižy ſwojeho žiwjenja a troſchtuje
ju, kaž ſo ſda. Poſtuchał njemóže jeho ſłowow doróſhmicž, ale
wón ſebi myſli, ſchto mohlo wobeju tał huucž: myſliſchtaj ſebi
wobaj na jeničžke lube džěcžo, kiž je tał daloko wot njeju, wot
kotrehož tał dolho hižom žaneje powjeſcže doſtałoj njejtaj, kotrejž je
macžernej wutrobje tał na ſtaroſcži. — Kaſ luboſnje je w małej
ſtwicžny! — Wſchitko ſteji hiſchcže tał, kaž pſchěd pjeć lětami,
hdyž wón domiſnu wopuſchcži, tam na ſcženje wiſataj hiſchcže taj-

šamaj wobrafaj jeho džěda a wowski a tež wobras njebo bratřita. A stary čašnik na seženje čini hiščeje runje tať šwoje tik-tak kaž něhdy a runje nětkole bije, a hlej, fokula wustoczi, pokloni a šawjertny šo a šhubi šo runje tať špěšnje, kaž je pschichla. Tež wulki čornny kozor leži na šwojim starym měštnje pod šhachlemi a njedaloko wot njeho leži sultan, šwěrnny towaršch jeho džěczazych dnjom. —

Wšchón hnuty a džakowny napšheczo Bohu rosliva mlodženz šylšy, njemóže šo dlěje šđerzecz a postrowjejo šastupi do istwiczi. „Witaj!“ wotmolwi nan š polnym hlošom, ale macz njemóže wotmolwicz, šlozuje wóczzy šlědžo na šastupowazeho a na dobo pschińdže do teho, šchtó psched njej steji; postanje a wolajo: „Wóš šhnto, moje lube, drohc džěczo!“ padnje šhnej do rukow.

D kajke radošne šašowidženje! D kaž špěšnje je strach a starošcz šabyta, hdyž jeho nětko ma. Ššhezo šašo a šašo wobhladujetaj šebi štaršchey šróšneho šhna a njemóžetaj šo napošlučacz, hdyž wón powjeda wo dalokich krajach, wo šwojich puczowanjach a poděńženjach. A nětko šedži wón, měšto nana, w stole a pódla njeho ma macz nusne, domoj wróčenemu wjeczeť pschihotowacz, nan je jemu šam dymku natykal a sultan tšóczi šo š njemu a šhladuje na njeho š lubošczimym wóczkom. Čzaš šo minje pschi powjedanju a rošmolwoje, tu šaklepa šo š czicha do duri a pschelubošne holiczo šastupi, wostanje naštróžene stejo, wuhladawšchi zusbnika, kiž tež runje tať šo džiwajo na nju šhladuje. Tu šaczerwjenitej šo jej liczy runja róži a „Šanko“ šaklinczi š jeje rta a radošnje šawolawšchi: „Šanka, šnajesch mje hiščeje?“ štanje wón a šhwata jej napšheczo a wobaj šhladujetaj na šo, šaczerwjenaj a tola tať nimo měry šbožownaj.

„Čhych po štaršchey pschińcz na nózne šemšche“, šheptasche wona mjelczo, „ty tola tež š nami pschińdžesch?“

A štaršchey a džělczi nastajichu šo na pucz š Šbóžnikkej, šo bychu pschi šlobjatklu Betlehemškeho džěczatka wuprajili šwój džak a šawěšče tež prošyli wo rjany, šbožowny pschichod! — D radošny, hodowny čzaš!

(Šchichodnje škóncženje.)

Spěwaj a džělaj.

Šowjedańczo ša mlodnych a štarých.

(Šotraczowanje.)

Stary Šodan bě lěšca š wjetšcha pschezo w holi a njepšchińdže druhdy ša zny tydžen domoj, hacz šobotu wjeczor, šo by njedželu še šwojimi hromadze pobyl a š druhimi ludžimi še mšchi šchol. Šeho džowka Šana pschinješe jemu šždy džěn psched wjeczorum jěšč. Wón pať palešche wuhlo, niz pschezo na šwojej holi a šam šebi, ale tež wješnym a šušodam, pschetož wón to najlěpje rošmješche, a duž šo woni jemu dowěrichu. Tať tež džěnša. A wón bě šebi šti nowe wuhelzy nastajal a šhodžesche wokolo pschi džěňš napaleny wuhlu a hladašche, šchto by šo hiščeje czinicz mohlo. Ššlónczko džěšche boži domczł a ščelesche šwoje pošlednje pruhi psches wšpofe šhójny na šemju; šoko wokolo bě wšhitko czishe, a wón šebi š dobrej nozy šhěrlušch šaspěwa.

Mjes tym šo stary Šodan špěwasche, pschińdže Šan, šon prošchěški hólczěz š njemu, šasta a šepř šo š ramjenjom na šokstu šhójnu, wosta š měrom štejo, šo njeby štareho muža we špěwanju myšł, a pschipošluchasche. Šako pať wón špěwacz pschesta a šwój šochor pola šwojeje hěty na pjeńť položi, džěšche Šan bliže š Šodanej a prajesche: „Dobry wjeczor! čzeczje mje nozy hospodowacz?“

„To czi njemóžu šlubicz,“ wotmolwi Šodan a šrucze na njeho hladašche.

„Ach, wobšhowajczje mje tola! Šamle bě hólczka na šolu Šanka jej řekachu, ta pašesche šošy a mi prajesche, šo šcze wy jara dobroczimny muž a budžeczje mje hospodowacz.“

„To drje mohlo šo štacž, hdy by ty tež dobry a pěšny hólz byl, pschetož worakawe šošy hólczata ja njemóžu šnjescz. Šsy ty tež šam?“

„Haj, moja macz je mi wumrjela a nimam žaneho nana, žaneho bratra a žanu šotřiczklu.“

„Šak stary dha šh?“

„Ša šym w džěšatym lěczje.“

„Šlaj, hólczje, hdy bych ja wjedžal — nó, wostań pschi mni, ja čžu cze hospodowacz. Šsy šlódny?“

„Nětko niz wjazh, ta pěšna hólczka je mi wulku pomaslu dala.“

„Šanka je pěšna hólza, wona je dobroczimna pscheczimwo tebi byla. Šebi pschezo ludžo jěšč dawaja, cze nozy hospoduja a czi tola ničzo winojczi nješš; rošymišch to?“

„D haj, to ja wěm. Moja njeboha maczerka husto prajesche, hlaj, Šano, ludžo nješš namaj ničzo winojczi dawacz a namaj tola dawaja; hdyž něť wulki narošczesch a móžesch džělacz, dyrbišch ludžom pomhacz džělacz a jim jich lubošcz š džělom pytacz narunacz. Ale ja šebi myšlu, hdyž něť po prošchenju šhodžu, tať móžu junu wšhitkim tym ludžom džělacz pomhacz, šotřiz šu mi něšchto dali, a šym šebi teho dla husto žadať, šo njetrjebať wjazh prošycz, hewať dyrbju napošledku wšchěm ludžom pomhacz džělacz.“

Stary Šodan džěšche: „hdyž twoja macz taťle řeczesche, cžeho dla dha njeje wona džělala, ale je prošyla?“

„Ach, mój Božo, wona bě pschezo šhora.“

„To je něšchto druge. — Wostań tu nóz pschi mni, ja čžu czi tež jěšč dacz. — Njeha šo czi wjazh po prošchenju šhodžicz?“

„Ach, ně, hdy bych jeno wjazh njetrjebať, ja čžyl radh džělacz, hdy by mje něčtó řjebacz mohł. Ša šym šebi přjedy na šolu myšłil, hdyž pola wascheje Šanki štejach, cžeho dla dyrbju ja šhodžo prošycz, a wona njetrjeba, a běch jara šrudny, šo je tať a niz hinať.“

„Nó, hólczje, šhdy šo pola mojeje hěty a čzajaj; ja mam hiščeje wokolo mojich wuhelzow wuhladacz.“

Wón džěšche na štronu š šwojej wšh, pschetož jeho džowka Šana dyrbjesche škoro š jědžu pschińcz, a wona tež pschińdže a nješesche we prawej ruzh břemješcho. Šu widžo, džěšche wón jej napšheczimwo a džěšche: „Derje, šo džěsch; še mni je hólczěz pschishol, šon nima ani nana, ani maczerje, ani bratra, ani šotry, wón šo mi špodoša, wšmi jeho šobu dom, ja bych čžyl, šo by něšotre dny pola nať wostať.“

„To čžu czinicz“, wotmolwi Šana, „a my móžemy jeho pošnacž, hdyž dlěje wostanje.“

„Tať je“, džěšche Šodan, „a je-li pěšny, kaž šo mi šba, a nišoho nima a je wěnošcz řeczal, dha móžesch jeho wobšhowacz a ša šwoje džěczo pschijecz. Šy žanych džěczi nimašch a by je tola radh wšala; tu mašch hólza, šon je hižom trochu wotrošł. Ale ty dyrbišch Šurja tež prašhecž, šchto wón š temu měni.“

„To šo wě; ale šon temu pscheczimny njebudže.“

A w tajlich řeczach pschińdžeschaj wonaj š hěczje, hđez šon hólczěz šedžesche, šon pať, jako běšchaj š njemu došchłoj, škoczi horje a štejesche wješely psched nimaj. Šana jeho widžo, džěšche š nanej, to je šchitowany hólczěz; a džěšche š njemu: „Šano, poš šo mnu dom; jeli šo čžesch pěšny bycz, dha móžesch něšotre dny pschi mni wostacz.“

Šan pohlada na šwoju ruku, na tu čžornu šchńóřku wokolo njeje a džěšche: haj, ja čžu pěšny bycz.

„Šchto dha mašch wokolo ruki?“ džěšche Šokakowa.

„Ša mam wokolo njeje čžorny šchlewjerť, dokelž je moja macz wumrjela, a wokolo šlobuša mam tež tajti.“

„Šchto je czi to ščiniť?“

„Šena hólczka wonlach na šolu, wona řeka Šanka, a je š wascheje wšh.“

„Hanka je pětna holza. Ale kaž dolho chzešch to wokolo ruki nohčez?“

„„Tak dolho, doniž njebudžecze prajicž, so šym tež pětny kaž Hanka.““

Stary Godan a jeho džowka na šo pohladnyšchtaj. A stary Godan džesche: Tón hólz njeje hlupy. A nětko, Hana, dži, praj Surjej dobry wjeczor; a ty, Sano, cžiń, so twoja cžorna schńórka f ruki pschińdže.

Hana prajesche nětko šwojemu naney dobru nóz, teho runja tež Jan. A wonaj džeschtaj hromadže duzy šebi to a wono powjedajo. —

Surij šedžesche domach w šhěži pschi wohnišcžu, bě lohczej na koleni seprěl a hłowu do dlónjom položil a hladasche na wohnišcžo, kaž šo tepi. — A hlaj, Surjo, šapocža Hana, jako bě f njemu do šhěže stupila, jow cži šczele nan hólza, jeli so chzešch jeho mēcz, a da cži dobry wjeczor prajicž. Surij šcžahny prawu ruku f praweho liza a wošta na lēwej šamej seprjeny, a hladasche f prostymaj woczomaj na teho hólza, a prajesche šwojej žonje: derje, ja šo džakuju. A Hana džesche a cžinjeschche šwoje džělo wó jstwyje a w hródži. Jan pať stejesche f woczomaj na Rošaka wobrocženy, Rošak pať jemu f šhutnym woblicžom a f prostymaj woczomaj mješ woczji hladasche, njeprajesche pať jemu šlowcžka. Šako to žyłu šhwilu trajesche, pocža šo Jan ja Rošakowej wobhladowacž, ta pať cžinjeschche, kaž by ju to wscho ničžo nještarało, a džělasche šwoje džělo, Rošak pať pschezo jenaf na jeho hladasche. Jan njemóžesche tajke šhutne woblicžo Rošaka dlěje šnjescž, wobrocži šo na hof a pocža cžicho plamacž. Šo bě to, šchtož Rošak chžyšche, a f teho pšna wón njehku wutrobu džěscža; wón teho dla nětko pschesta f šhutnosčžu na jeho hladacž, prajesche pať jeho f wótrym hložom a džesche: „Kajke mašch mjeno?“

Jan, jako hruby hlób šhutneho muža šakšlycha, šo postróži a wotmolwi tšchepotajo: „„Mi Jan rěkaja.““

„„Ró, pój jow, Sano!““

A tón hólczez f njemu pschistupi.

„„Daj twój šhlěbowy mēsch jow.““

Jan na njeho f wulkimaj woczomaj hladasche a cžahasche mēsch f ramjenja. Rošak jón wša, šwi jón hromadu a položil jón do wohnja a džesche: „„Teho wjazy njetrjebasch.““

Jan, tole šlowo šlyšcho, šdychny f šhubofa, a šlyšy ronjachu šo jemu f woczow. Rošakowa tež pschińdže a hladasche, šchto bě šo štało, ale džesche šašo mjelcžo prjecž a njeprajesche ničžo. Wona šwojeho muža jara derje šnajesche. Šdyž chžyšche wón něšchto prawe a rjane wuwjescž, abo hdyž jeho dušcha rjany šhób džesche, nješmēdžesche ničtó f nim rēcžecž, hewať bu wón šamyleny, a f žyłeje wězy ničžo njebu. Rošak pať šašo pola wohnja na wobej ruzy šeprieny šedžesche, kaž prjedy, a hladasche, kaž šo tón šhlěbowy mēsch palešche, a jako bě wscho na popjel špalene, štaže wón a džesche: „„Hana, hdyžeha je moja nowa mēža?““

„„W drascžkhamorje budže““, džesche Hana.

Rošak džesche po njū a pschińdže f njej, a džesche: „„Sano, cžijń šwój klobuť na hnój.““

Jan škocži f šhěže a pschińdže bjes klobuť šašo, a Rošak da jemu šwoju rjanu nowu mēžu. Wón woštaji nětko hólza, džesche do jstwy a kryjesche blido, wša šchllu a drjebjesche šhlěb do njeje, Rošakowa pschijneše mlofo a šžyžy, a wonaj šydnyschtaj šo po wuspěwanjch pacžerjach f blidu a jědžeschtaj, Jan pať wošta wonkach a šydnny šo, hdyž bě prjedy Rošak šedžal. Pschi wjecžeri powjedasche Rošakowa šwojemu muzej, šchto bě šo mješ nanom a hólzom w holi štało, a kaž je f nanom rēcžala, šo dyrbi tón hólczez jich woštacž, jeli šo budže šo derje šadžeržecž.

„„Šo šo hodži““, džesche Rošak, „„a mi šo šda, šo ma tón hólczez dobru wutrobu; pschetož šchtož šym ja f nim špytowať, to

mi wobšwēdčža jeho njehku myšl, a f teho hólza budže dobry cžlowjeť, hdyž budže prawje nawjedowany.“

„„Wón tež je rjany hólczez““, džesche Rošakowa, „„a ma prawje šchitowane woblicžo, a šmēje žyłe hinaschu nahladnosčž, hdyž budže wurjedženy a w cžistej drascže.““

Tak rēcžeschtaj wonaj pschi wjecžeri hromadže, woštajischtaj w šchlli mlofa, a Rošak pschidrjebi do njeho šhlěba, šawoła Sana do jstwy a džesche: Šój, šydnń šo a jěš! A wón šam tež wošta pschi blidže šedžo, Rošakowa pať džesche wot blida na šwoje džělo. Jan jědžesche a Rošak jemu se špodobanjom pschihladowasche: Šo šhwili džesche f njemu: „„Sano, šchto šebi ty pschi jědži myšlišch?““

„„Ša šym jara wješeky, šo šym f tak dobrym ludžom pschijšchol.““

„„A cžeho dla šmy my pschecžimo tebi tak dobri, hdyž nam tola ničžo džělať nješšy a šy nam žyłe nješnath? Dopomń šo, Sano, cžeho dla šmy my pschecžimo tebi dobri?““

„„Dokelž ja ničžo nimam, a wy macže teho dla želnitwosčž šo mnu.““

„„Nješšu drusy ludžo f tobu želnitwosčž mēli?““

„„Ně, tak dobrych kaž wy šcže, hišcže nješšym namakať.““

„„Alle my šmy doščž prošchēřškich džěcži widželi a nješšmy to žanemu cžinili, šchtož tebi cžinimy a hišcže cžinicž chžemy. Šnajesch ty Boha Wjeršchneho?““

„„Moja njeboha macž je mi wjele wo Bošy powjedala, šo je wón njebo a šemju a wšchitko, šchtož na nimaj je, štworil, šo wón wscho šdžeržuje a wobštara a tych ludži — — ach nětko wēm! nětko wēm!““ rēcžesche Jan wješele dale a šlyšy bēžachu jemu po lizomaj, „„nětko wēm, šo je mi Wóh tajku dobrotu pola waš wobradžil. Dženša popoľdnju šym Boha prošyl, šo by mi hospodu dať a šo njetrjebať w šymje šmjeršnyčž, a wón je moju proštwu wušlyšchal a je wam šcžiniť dobru wutrobu, šo šcže šo nade mnu šmilili.““

Šako Rošak tole šlyšesche, trějesche šebi tež šlyšy f woczow, šawoła a džesche: „„Hana, pój wšchat!““ Wona pschińdže. — „„Hana“, džesche wón, „„tón hólz móže tež Boha prošyčž a Wóh jeho šlyšchi. — Tón hólz dyrbi naju woštacž, jeli šo ty chzešch.““ Šaj, wotmolwi Hana. A wonaj daschtaj šebi ruzy, cžiche šlyšy pať šo jimaj f woczow ronjachu. —

(Pschichodnje škóncženje.)

Wšhelake f bliska a f daloka.

— Šerbske Draždžanšte šemšchenje bēšche njedželi 2. adventa wurjadnje derje wopytane, kaž w adventskim cžachu dolhe lēta njeje wopytane bylo. Šsamo šo bēchu klamy hižom wot 11 hodžir woczinjene, žaneho šadžěwanja njescžini. Špowjednych bēšche rjana licžba wot 178 a šemšchenje bēšche wot wjele štow Šserbow wopytane, kotrymž bēšche wutrobne wofšchewjenje, šašo lube Bože šlowo w macžernej rēcži šlyšchecž. Špowjednu wuczbu mējesche wozžer šerbskich šemšchenjom, knjes šarať rycžer Šatub f Nješwa-cžidla a přědowanje knjes šarať Šólcz f Šalez. Biblijske pučnik, šotrež bēchu šo ša Draždžanškich Šserbow w rjanej licžbje šobu-pschijneše, šo do žyła rošpšchēdachy, šo je njemóžachy wšchitžy dostacž, kiž chžyčhu šebi biblijski pučnik kupicž.

— Šakša agenda ša Bože šlužby šo wot konsistorstwa f nowa cžišchecž da a je šo ša nowocžišchecž na nusne pscheměnenja džiwalo. Šara šwjelaze je, šo chze tež konsistorstwo f dobow nowy wudawť našcheye šerbskeje agendy cžišchecž dacž. Přěni wudawť je njebočicžki knjes šarať Šmifch wobštarať. Šlowy wudawť je šo knjesej šararjej rycžerjej Šatubej wot konsistorstwa pschepodať. Wokolo jutrow šmějemy, da-li Wóh, nowu cžišchčžanu agendu.